

İŞÇİNİN SESİ

ÇEK-AL

Fabrikalardan makine sesinden
önce *İşçinin Sesi* gelecek!
Yıl:14, Sayı:363, 17 Ekim 1988

Tek büyük işçi sınıfı!
Tek silah illegal parti!
Tek yol devrim!

1979 yılında partimizde büyük bir kavga patlak vermiş ve bununla birlikte derin bir ayrışma gerçekleşmişti.

TKP'DE KAVGANIN TARİHÇESİ

XII

Aramıza yeni katılan ve parti içi kavgayı yaşamamış olan yoldaşlarımız, bizden, kavganın tarihçesine ilişkin seçme bilgilerin yeniden yayınlanmasını istemişlerdi, Bu isteği yerine getirmek üzere yayınlamaya başladığımız derleme dizisinin, bu sayımızda onikincisini yayınlıyoruz.

Bundan önceki sayılarımızda, parti içi kavganın altında yatan ana görüş ayrılıklarını ele almaya devam etmiş, önce ulusal burjuvazi konusundaki görüş ayrılıklarını ele almış, 360. ve 361. sayılarda, ayrılıkların patlak verdiği ana konu olan devrimci durum konusunda, Yürükoğlu yoldaşımızın yazdığı *Emperyalizmin Zayıf Halkası Türkiye* kitabının çeşitli bölümlerini yayınlamıştık. Geçen sayımızda, aynı konuda *İşçinin Sesi*'nin 12 Kasım 1979 tarihli 109-110. sayısında Çek-Al olarak yayınlanan "Devrimci durumda suçüstü durumu" başlıklı yazıyı bazı kısaltmalarla verdik. Bu sayımızda da, parti içindeki kavga sürecinde ulusal soruna ilişkin olarak menşeviklerin öne sürdükleri görüşlerin düzeyini yansıtmaları açısından, gazetemizin 100. ve 128. sayısında yayınlanmış Yıldırım Gıneli ve Süleyman Sakalı imzalı iki yanıt yazısını veriyoruz.

Ulusal sorunda ilkesel tutum nedir?

"Türkiye devrim hareketinin bin çeşit özgül sorusu, sorunu var. Bunlara açık seçik yanıtlar vermeliyiz. Devrim için, komünizm için canını vermeye hazır, her özveriyi seve seve kucaklayan militanların kafalarını doyurmalıyız. Unutmayalım ki, kapitalist toplumda, son çözümlemede burjuva ve proleter ideolojileri arasında bir başka ideoloji yoksa ve egemen ideoloji burjuva ideolojisi ise, Leninci bir anlayışla açıklanmamış her konuda yanlışlara düşmek kaçınılmazdır." (R.Yürükoğlu, *Emperyalizmin Zayıf Halkası Türkiye*, s.115)

Türkiye devrimci durum yaşıyor. Bu nedenle her alanda, her konuda

Leninci açıklık daha da önem kazanıyor. Bu konulardan en önemli biri de ulusal sorundur.

Türkiye devrim hareketi, Kürt ulusal hareketinden ayrı düşünülemez. Türkiye işçi hareketiyle Kürt ulusal hareketinin birliği olmadan Türkiye'de devrim yapılamaz. Bu birliğin yolu da Kürt halkının güvenini kazanmaktan geçer.

Ne var ki, bu güven Kürt halkının demokratik haklarını, ayrılma hakkını yararcı düşüncelerle demagojik olarak savunmakla kazanılmaz. Çünkü sorunun özü Kürt halkını "tavlamak" değil, ona güvenilir, *ilkeli* bir sınıf politikası izlediğimizi göstermektir.

Yoksa, bütün "birlik" çağrılarına karşın gerçekte birlik sağlanamaz.

Günümüzde ortacılar, Kürt sorunu üstüne işte böyle demagoji yapıyorlar. Şimdi, Kürt sorununda ortacılık nasıl kendini gösteriyor, onu görelim.

Ulusal sorun, ayrılma hakkı demokratik sorunlardır. Bu nedenle en başta demokratik halk devriminin, demokratik programın bir parçasıdır. Bugünün sorunudur. Ancak *Urün* dergisinde H.Erdal imzalı yazıda sorun böyle konmuyor. Hem de yanlış görüşler Lenin'in görüşleriymiş gibi gösteriliyor!

Yazıya, ulusal sorun üzerine "düşüncelerimi yazmaya karar verdi-

ğimde..." diye başlayan yazar, en başta bu "düşüncelerin" önemli bir bölümünü bir el kitabından çevirmiş olduğunu belirtmeliydi. Ama bu bir yana. Bizim üstünde duracağımız konu, Lenin'in yanlış aktarılmasıdır. Bunu düzeltmek gerekiyor.

Leninizm ve Ulusal Sorun adlı kitabın 111. sayfasında şöyle deniyor:

"1914 başlarında (Lenin), ulusal devlet ayrıcalıklarına karşı ve tüm ulusların eşit olarak kendi ulusal devletlerine sahip olma hakkı için günlük propaganda ve ajitasyon çağırdı." (*Leninism and the National Question*, Progress Publishers, İng. basım, 1977)

Buna karşılık H.Erdal ise şöyle yazıyor:

“Son olarak vereceğim kaynak yine Lenin'den. 1914 başlarında V.İ.Lenin, bütün parti örgütlerinden 'ulusal devlet ayrıcalıkları' ve 'bütün ulusların eşit olarak kendi ulusal devletlerine sahip olma hakkı' ALEYHİNDE günlük sürekli ajitasyonda bulunulmasını istedi.”

Görülüyor ki, H.Erdal'ın aktardığı ile kitapta yazılan taban tabana terstir. Lenin, ayrılma hakkına karşı çıkılmasını hiçbir zaman söylememiştir. Zaten söyleyebileceği nasıl düşünülebilir?

Ulusların ayrılma, kendi bağımsız devletlerini kurma hakkını sözde tanır görünüp öde reddetmenin bu kadar açık bir örneği az bulunur. Lenin'den yapılan bir yanlış aktarma üstüne teori kurmak başka nasıl yorumlanabilir? Bu anlayış işçi sınıfı hareketine zarardan başka birşey getirmez.

Ulusal sorunda reformist tutum

Ulusal sorunun çözümünü sosyalizme bırakmak, ayrılma hakkını savunmayı bir kenara itmek ve bu hakkı içermeyen bir “eşit haklar savaşı”na öne almak Leninci bir tutum değildir. Lenin şöyle diyor:

“Demokratik programın maddelerinden birini, örneğin ulusların kendi yazgısını belirleme hakkını, emperyalizm altında 'gerçekçi değil', 'hayalci', diye kaldırmak... hata olur...” (Lenin, *Toplu Yapıtlar*, İng. basım, c.22, s.144)

“Ezilen ulusların kurtuluşu istemini..., sorunu sosyalizm kurulana dek 'erteleyerek' değil... net ve kesin formüle edilmiş bir siyasal programla ileri sürmeliyiz...” (Lenin, *agy*, c.22, s.147)

Ulusal sorunda burjuva ulusçuluğu açık veya kapalı biçimlerde ortaya çıkıyor. Üstü kapalı burjuva ulusçuluğunun en çarpıcı örneğini Kautskyciler vermiştir. Bunlar için Lenin şöyle diyor: “Kautskyciler kendi yazgılarını belirleme hakkını demagojik olarak ve yalnızca sözde savunuyorlar. Özgürce siyasal ayrılma istemini aşırı buluyorlar.” (Lenin, *agy*, c.22, s.152)

Bizde de öyle. Ayrılma hakkı gibi bir demokratik istemi, “daha zamanı gelmedi” ve “gerçekçi değil” gibi gerekçelerle rafa kaldırıyorlar. Sonra da Yürükoğlu'nu “güncel görevleri



atlamak”la suçluyorlar. Onlara göre, “gerçekçi” olmayan devrimin, devrimci istemlerin tümüdür. Gerçekçi diye benimsedikleri ise reformist istemler. İşte onlar bu reformist istemleri hiç “atlamamak” ve liberal burjuvaziyi ürkütmemek için ayak diriyorlar.

Lenin şöyle diyor: “Hükümetlerimizden sömürcülere tam bir ayrılma özgürlüğü, kendi yazgısını gerçekten belirleme hakkını vermelerini istiyoruz. Erki ele geçirir geçirmez biz bu hakkı kesinlikle uygulayacağız ve bu

özgürlüğü tanıyacağız. Var olan hükümetlerden bunu, ayrılmayı önermek için değil, tam tersine ulusların demokratik birliğini ve birleşmesini kolaylaştırmak ve hızlandırmak için istiyoruz.” (Lenin, *agy*, c.23, s.67)

Lenin, ayrılma hakkı için bugün savaşmalıyız, bunun tanınmasını, gerçekleştirmesini bugün istemeliyiz, biz başa gelince de derhal uygulamalıyız diyor. Ortacılar ise, başa gelene kadar bunu sorun yapmayalım, o zaman bakarız diyor.

TKP, programıyla, konferans belgeleriyle ulusal sorunda Leninci ilkelere bağlı olduğunu açıklıyor. Kürt ulusunun, en başta ayrılma hakkı olmak üzere demokratik haklarını savunuyor.

Sorunu “eşit haklar savaşı”na indirgeyip, “Kürt milliyetçiliğine karşı” savaş çağrılarında bulunarak yola çıkarsak, kaçınılmaz olarak Lenin'e de ayrılma hakkına karşı(!) çağrılar yazdırırız. Leninci ilkelerin ters yorumlanmasına karşı çıkmak ideolojik olduğu kadar örgütsel de bir görevdir.

Oportünizmin ulusal sorun çıkmazı

Savaş Yolu'nun 29. sayısında *Sol Serüvenciliğin Ulusal Sorun Çıkmazı* başlıklı bir yazı yayınlandı. Yazının üst başlığı da şöyle: *Yürükoğlu mu, Berzani oğlu mu?*

Uzun bir suskunluk döneminden sonra oportünistlerin ulusal sorun konusunda bir yazı yazmaya karar vermiş olmaları bizi sevindirdi. Çünkü her ağızlarını açtıklarında gerçek yüzlerini bir kez daha yığınlar önünde sergiliyorlar.

Ulusal sorun konusunda *İşçinin Sesi*'ne karşı ağızlarını açmak için bu kadar beklemelerinin nedeni, demagojilerini daha kolay “pazarlamak” için geçmişte biraz “küllendirmeyi” gerekli gördüklerinden olsa gerek.

Savaş Yolu'nun yazısı baştan aşağı demagoji, çarpıtma, yalan ve ihbarcılık örneği olmaktan öteye geçmiyor.

Okuyanları inandırmaya çalıştığı ise, kendilerinin ulusal sorun konusunda her zaman doğru tutum almış olduklarıdır.

Oportünistler, aradan zaman geçti diye daha önceleri söylediklerinin unutulmuş olduğunu sanıyorlarsa yanılıyorlar. Ne var ki, gurultular çıkararak söyledikleri şu cümle, öyle sandıklarının gösteriyor: “Sonra, TKP'nin ayrılma hakkını tanımadığına bir tek örnek veremezsiniz. Siz okuduğunuzu anlayamıyor, dinlediğinizi kavrayamıyorsanız, komünistler ne yapsın.” (*Savaş Yolu*, sayı 29, s.9)

Bu meydan okuma karşısında titrememek elde değil! Ama bırakıyorlar ki!... Bir yandan bunu söylerken, öte yandan, üç satır altında şöyle diyorlar: “Yalnız şunu da iyi bilmek gerekir ki, komünistler hiçbir zaman

kayıtsız şartsız ayrılma hakkı savunucuları değildirler.” (Altını da onlar çizmiş!) Pes doğrusu. Her zaman doğru tutum almış olduklarını söyleyen, tersine bir tek örnek gösteremeyeceğimizi ileri süren menşeviklerin, “doğru tutum”larının ne olduğunu açıklamak için söyledikleri ilk cümlede içine düştükleri bu duruma gülelim mi, ağlayalım mı? Bizi, örnek gösterme zahmetine bile sokmuyorlar.

Evet, ayrılma hakkını yadsıyorsunuz

Savaş Yolu, “... komünistler hiçbir zaman kayıtsız şartsız ayrılma hakkı savunucuları değildir” dedikten sonra şöyle sürdürüyor:

“Bu konuda da onlar soyut, zaman ve

mekan koşullarından kopuk genel yargılarda bulunmalar. Ulusların kendi yazgılarını kendilerinin belirlemesi hakkının içeriğini duru bir şekilde ortaya koyarlar. Ama asıl olan, uğrunda savaşım verilmesi gereken tüm ulusların birbirine yaklaşması, bunun için tüm milliyetlerden işçilerin birliğidir. Leninizmin ulusal sorun anlayışı, proletarya enternasyonalizmi anlayışıyla kopmaz bir şekilde bağlıdır ve komünistler her somut durumda ulusal sorunun çözümünü, uluslararası proletarya hareketinin ve söz konusu ülkedeki konumun çıkarlarına tabi kılarlar. Lenin, 'ulusal bağımsızlık taleplerine destek vermeyi proletaryanın savaşımının çıkarlarına tabii kıyoruz' (Lenin, c.6, s.483, altını Lenin çizmiş) diye açıkça belirtilmiştir.”

Demagojinin, çarpıtmanın parlak

bir örneğidir bu. Ama, aynı zamanda çok da acemice bir örneği. Leninizmin ulusal sorun anlayışının proletarya enternasyonalizmi anlayışıyla kopmaz bir biçimde bağlı olduğuna kim karşı çıkabilir? Ama siz bunu, ana noktadaki çarpıtmanızı ve ayrılma hakkını yadsımanızı gözlerden gizlemek için söylüyorsunuz.

En başta belirtelim. Lenin'den yaptıkları alıntıyı biz *Savaş Yolu*'nun söylediği yerde bulamadık (hangi dilden okuduklarını söylese iyi olacak), ama aynı görüşü Lenin birçok başka yerde de yinelediği için doğrudur. Önemli olan, Lenin'in ve *Savaş Yolu*'nun söz ettikleri konunun başka başka olması.

Lenin, *ayrılmayı* destekleyip desteklemekten söz ediyor, *Savaş Yolu*'nun oportünistleri ise, *ayrılma hakkını* savunup savunmamaktan söz ediyorlar! Bunların ayrı ayrı şeyler olduğunu militanların, Lenin'i okuyan herkesin bildiği, bilmese de kolaylıkla öğrenebileceği apaçıkken siz ne yaptığınızı sanıyorsunuz?

Sonra da hiç sıkılmadan "İşte (hem de işte!-İ.S.) Lenin'in bu öğütlerinin tümüne sadık olan Türkiye işçi sınıfının politik öncüsü, ulusal sorun konusuna da somut bir şekilde yaklaşıyor" diyebiliyorsunuz.

Lenin, hiçbir yerde, hiçbir zaman ayrılma hakkını tanımayı ve savunmayı koşullara bağlamamıştır. Koşullara bağlı olan, *ayrılma hakkı değil*, ayrılmanın (ya da ayrılmamanın) kendisidir. *Savaş Yolu* Lenin'in ayrılma üzerine söylediklerini kendisinin *ayrılma hakkı* üzerine söylediklerine *kanıt* olarak getiriyor. Bu, kendilerinin pek sevdiği bir deyimle, Lenin'i kendi oportünist görüşlerine "kılıf yapmak" değil midir? *Savaş Yolu*'nun yaptığı, açık demagoji ve Lenin'i çarpıtmaktır. Lenin, *Programımızda Ulusal Sorun* başlıklı yazısında şöyle yazıyor:

"Sosyal demokratlar (komünistler-İ.S.), ulusların kendi yazılarını belirlemelerini, şiddet ya da herhangi bir adaletsizlikle dışarıdan etkileyecek her girişime karşı savaşacaklardır. Ne var ki, bizim, *kendi yazgısını belirleme özgürlüğü savaşımını kayıtsız şartsız tanımamız*, ulusların her yazgı belirleme istemini desteklememizi hiçbir şekilde zorunlu kılmaz." (Lenin, *Toplu Yapıtlar*, İng. basım, c.6, s.454) (abç)

Lenin ne diyor, bizim menşevikler ne diyor. *Ayrılma ile, ayrılma hakkı*, arasındaki bu tek kelimelik fark oportünizmle Leninizmi ayıran farktır.

Yukarıda, *Savaş Yolu*'ndan verdiğimiz alıntıda bir de "asıl olan, uğrunda savaşılması gereken... tüm milliyetlerden işçilerin birliğidir" deniyor. Hem de, ayrılma hakkını savunup savunmamak koşullara bağlıdır dendiğinden sonra. Bunun, hiçbir kıvırtmacaya yol vermeyen tek anlamı vardır: Önemli olan ayrılma hakkını savunup savunmamak değil, birliği savunmaktır diyor *Savaş Yolu*! Bizim baştan beri söylediğimiz de budur zaten. *İşçinin Sesi*'nin 97-98. sayısında şöyle demiştik:

"Şöyle bağlayalım. Leninci politika, proleter enternasyonalizmi, ezen ulus komünistlerinin ulusal soruna yaklaşımında birinci görevlerinin ayrılma hakkını savunmak olduğunu öğretir. Bunu yapmadan yapılacak birlik çağrıları birlik değil bölünme getirir. Sözde birlik istemek ama özde birliği engellemek demek olur."

(*İşçinin Sesi*, sayı 97-98, s.8)

İşte *Savaş Yolu* harfi harfine bunu yapıyor.

Savaş Yolu, bir yandan ayrılma hakkını yatsırken öte yandan mangalda kül de bırakmıyor. Şu yazdıkları, demagojik militanlık gösterisinin parlak bir örneğidir: "Evela bu sığ görüşlü küçük burjuvalara belirtmek gerekir ki Lenin'e göre ulusların kendi yazgılarını belirleme hakkı yalnız ulusal devletin kurulmasıyla sınırlı olmayıp, bir halkın gelişmesindeki iç sorunların tümünü ve kendi politik ve toplumsal rejimini seçme hakkını da kapsar." Bunu okuyanın, "vay canına, bunlar ayrılma hakkını tanımakla da yetinmiyorlar, daha ötesini, daha kapsamlı şeyler savunuyorlar" demesini bekliyorlar herhalde. Ama öyle değil! Üç-beş satır ötede ayrılma hakkını yatsırken kimseyi yanıltamazsınız. Yatsıdığınız şeyin kapsamını genişletirsiniz, o kadar.

Savaş Yolu, H.Erdal'la aynı çarpıtmayı yapıyor

Ayrılma hakkını koşullara bağlayan ve bu görüşe Lenin'i ortak edebilmek için Lenin'i çarpıtan *Savaş Yolu*'nun yaptığı aynı *Ürün* dergisinin 52. sayısındaki H.Erdal imzalı yazıda görmüştük. Şöyle diyordu H.Erdal:

"Son olarak vereceğim kaynak yine Lenin'den 1914 başlarında V.İ.Lenin, bütün parti örgütlerinden 'ulusal devlet ayrıcalıkları' ve 'bütün ulusların eşit olarak kendi ulusal devletlerine sahip olma hakkı' ALEYHİNDE günlük sürekli ajistasyonda bulunulmasını istedi. Bir başka deyişle, sorun henüz ulusların kendi yazgılarını kendilerinin çizmesi hakkının TANINMA, KABULLENİLME evresindeydi, yoksa sorun henüz bu hakkın UYGULANMA evresinde değildi. Çünkü Lenin'e göre, hiçbir ön koşulsuz ulusal bağımsızlık, birleşik işçi sınıfı cephesini Çarlığın ve kapitalizmin karşısında küçük ama zayıf ulusal devletlere parçalayarak kasıtlı olarak bölebilirdi." (*Ürün*, sayı 52, s.34)

Açıkça görüldüğü gibi H.Erdal da aynı *Savaş Yolu* gibi, ayrılma hakkını savunmayı koşullara bağlıyor, ve aynen *Savaş Yolu*'nun yaptığı gibi, *ayrılma hakkı* ile *ayrılmayı* birbirine dolaştırıp, Lenin'i çarpıtarak oportünist görüşlerine Lenin'i kanıt olarak göstermeye çalışıyor. Tek örnek veremezsiniz diyen *Savaş Yolu*'nun kulakları çınlasın.

Eşit haklar savaşımını ayrılma hakkına karşı koyan kimlerdir?

Savaş Yolu, *İşçinin Sesi*'ni şöyle suçluyor:

"'İşçinin Sesi' gurupçuğunun 'Kürdistan uzmanları', *ulusların kendi yazgılarını kendilerinin belirleme hakkı ile ulusların eşitliği* talebini karşı karşıya koymakla, ulusal eşitlik talebini ulusal sorunu kültürel soruna indirgemek olarak görmekle Lenincilikten ulusal sorun konusunda da nasiplerine birşey düşmediğini iyice kanıtıyorlar."

Buradaki çıplak demagoji, oportünistlerin artık başvuracak başka yöntem bulamadıklarını gösteriyor. En başta şunu belirtelim. Biz *Savaş Yolu*'nun ileri sürdüğü gibi, "ulusal eşitlik talebini, ulusal sorunu kültürel



soruna indirgemek" olarak görmedik ve böyle birşey söylemedik. Bu, *Savaş Yolu*'nun uydurmasıdır. "Ulusların kendi yazgılarını kendilerinin belirleme hakkı ile ulusların eşitliği talebini" karşı karşıya koyan *İşçinin Sesi* değil, H.Erdal'dır. Bizim söylemiş olduğumuz ve şimdi de söylediğimiz şudur:

"Ayrılma hakkını savunmadan ulusal sorunda devrimci bir program çizilemez. Bütün bunlar açıkken EŞİT HAKLAR SAVAŞIMI diye hedef belirlemek ve bu hakları sayarken içine ayrılma hakkını katmamak oportünizmdir." (*İşçinin Sesi*, sayı:97-98, s.8)

Aynı sayıda yine şöyle yazdık:

"Buraya kadar söylediklerimizden şu sonuç çıkıyor: Ayrılma özgürlüğünü kayıtsız şartsız savunmadan, uluslara eşit haklar savaşımından sözetmek bir aldatmacadan öteye geçemez. Çünkü, devlet

sınırlarını, ayrı devlet kurabilme *hakkını* söz konusu etmeyen *eşit* hakları liberal burjuvazi de benimseyebilir. Liberal burjuvazinin benimseyip benimsememesi açısından yapılan değerlendirmelere göre de çok 'gerçekçi' bir hedeftir. Ama ne yazık ki bu tür bir hedef ileri sürerek ezilen ulus emekçileriyle, ulusal hareketiyle değil, ancak liberal burjuvaziyle cephe kurulabilir." (*İşçinin Sesi*, sayı: 97-98)

Söylediklerimiz açıkken, *Savaş Yolu* demagojiye başvurarak, bizim, eşit haklar için savaşmayı oportünizm olarak gördüğümüzü söylemeye çalışıyor. Bu arada Lenin'den de alıntılar yaparak, Lenin'in eşit haklar savaşımına verdiği önemi bize karşı kullanmaya çalışıyor. Yineleyelim: Biz *Savaş Yolu*'na H.Erdal'a ve tüm menşeviklere, "ulusal azınlıklara (Kürtlere, Lazlara, vb.) tüm demokratik eşit anayasal haklar tanınmalı" dedikleri için değil, ayrılma hakkını

yadıyıp herşeyi yalnızca eşit haklar savaşımına (o da yarım yamalak) indirgedikleri için oportünist diyoruz. *Savaş Yolu* ise çırpınmasını sürdürüyor ve şöyle diyor:

"İşte ulusların kendi yazgılarını kendilerinin belirleme hakkıyla tam hak eşitliği talebinin böylesi bütünsel bir şekilde programda yer alması şaşırtıyor bu 'sol' serüveni gurupçuğu. 'Tam demokratik, eşit anayasal haklar tanınmalı, bu uluslara kültürlerini geliştirmek olanakları tanınmalıdır' talebini, ulusal sorunu kültürel soruna indirgemek olarak görüyorlar. Lenin 'Parti'de Bund'un yerine ilişkin karar sureti taslağında Parti'nin ezilen halklar arasında yürüteceği propaganda ve ajitasyonla ilgili olarak 'sosyal demokrat programın tam hak eşitliği ve tam dil, ulusal kültür özgürlüğü vb., vb., konusundaki genel ve temel maddelerini' esas almak gerektiğini vurguluyor. *İşçinin Sesi* gurupçuğu açıktan söylemese bile, mantıklılarıyla, Lenin'i de ulusal sorunu kültürel soruna indirgemekle suçlamak durumundadır. Sonunda nereye varacağını bilmeden konuşmak işte insanı böylesi içinden çıkılmaz durumlara düşürür."

Burada açıklığa kavuşturulması gereken iki önemli nokta var. Biri, eşit haklar ve ayrılma hakkının Program'da ne denli *bütünsel* olarak ele alındığı, ötekisi Lenin'in bir kez daha çarpıtılması. Sırayla değinelim: Önce Program'da yazılanların ne anlama geldiğini H.Erdal'dan okuyalım:

"Elbette, komünistler herşeyden önce hayalci değil *gerçekçidirler*. Kaldı ki Marksist-Leninist teori de ulusal sorunun kapitalist koşullardaki çözümü ile sosyalizm koşullarındaki çözümünün farklı olacağını gösteriyor. Soruna şöyle bakalım: Ulusal sorunun nihai çözümlenmesi ancak sosyalizm koşullarında mümkün. Ama bu bizi kapitalizm koşullarında da da Ulusal Sorun'un çözümlenmesi savaşımından alıkoymamalıdır. Çünkü kapitalizm koşullarında da ulusal sorunun kısmi çözümü mümkündür. İşte bu Leninist doğrudan hareket eden Türkiye Komünist Partisi bütün ulusal azınlıklara, yani Türkiye'de yaşayan bütün uluslara ve milliyetlere EŞİT HAKLAR SAVAŞIMINI öne alıyor. Kapitalizm koşullarında eşit haklar savaşımını ilk, zorunlu ve *gerçekçi* demokratik hedeflerden biri olarak görüyor." (*TKP Programı*, s.34) (abç)

"*TKP Programı* eşit haklar savaşımının demokratik içeriğini de açıklıyor. Her türlü ulusal ayrıcalığa, baskıya ve ezkiye son verilmesi; Anayasa'nın Türkiye'deki ulusal azınlıkları tanıyacak yönde değiştirilmesi; eşit yurttaşlık haklarının kullanılabilir biçime getirilmesi, ulusların kendi dilini kullanması ve kendi dillerinde okuma yazma serbestisi ve ulusal kültürlerini geliştirebilmesi, eşit haklar savaşımının kapsamına giriyor." (*Ürün*, sayı:52, s.35)

Görüyoruz ki H.Erdal'ın, *TKP Programı*'na dayanarak savunduğu bu "EŞİT HAKLAR SAVAŞIMI" ayrılma hakkını içermiyor. *Savaş Yolu*, hâlâ, programın, sorunu "bütünsel" olarak ele aldığına ısrar ediyor mu?

İkinci önemli nokta olarak, *Savaş Yolu*'nun Lenin'i yine çarpıttığını söylemiştik. *Savaş Yolu*'na göre Lenin, ajitasyon ve propaganda da *esas alınması gereken*, programın genel ve temel maddeleri olan tam hak eşitliği, tam dil, ulusal kültür özgürlüğü ve benzeri gibi konulardır diyor. Bu,

Lenin'in o yazıda söylediğini utanmazca çarpıtmaktır! Lenin şöyle diyor:

"... Yahudi ve Yahudi olmayan proletaryanın Sosyal Demokrat (Komünist-İ.S.) örgütlerinin tam kaynaşması, bizim Yahudi yoldaşlarımızın şu ya da bu dilde propaganda ve ajitasyon yürütme bağımsızlığını, belirli bir yerel ya da ulusal hareketin gereksinimlerine uyarlanmış yayın baskılarını, ya da Sosyal Demokrat (Komünist-İ.S.) programın tam eşitlik ve tam dil, ulusal kültür, vb., vb., özgürlüklerine ilişkin genel ve temel ilkelerinin uygulanması ve geliştirilmesi olacak olan ajitasyon ve doğrudan siyasal savaş için belgiler ileri sürmelerini hiçbir bakımdan ya da biçimde kısıtlayamaz." (Lenin, *Toplu Yapıtlar*, c.6, s.470)

Lenin burada, ajitasyon ve propaganda esas alınması gereken eşit haklar savaşımıdır mı diyor? Yoksa onu *Savaş Yolu* mu uydurmuştur?

Lenin'in söylediği, Sosyal Demokrat (Komünist-İ.S.) programın, tam eşitlik, dil, kültür, vb., özgürlüklerine ilişkin genel ve temel ilkeleri olduğu ve proleterlerin örgütsel birliğini bu ilkelerin uygulanmasını ve geliştirilmesini engellemeyeceğidir. *Savaş Yolu* bir yandan sorunun "*bütünsel*" olarak koyulması gerektiğini söylerken, öte yandan sürekli eşit haklar savaşımını öne alıyor. Bu çabasına Lenin'i de ortak etmeye uğraşılıyor ve bu yolla *TKP Programı* ve H.Erdal'ı aklayabileceğini umuyor. Ne var ki kendisinin de hiç farklı düşünmediği, bütün bu çabaların ardından, ayrılma hakkını açıkça yadsımasıyla ortaya çıkıyor.

Sömürge sorunu ve yine bir dizi çarpıtma

Savaş Yolu, "Ana Sorun" başlığı altında o kendine özgü uslubu ile verip veritirdikten sonra şöyle diyor:

"Bugün Kürdistan'da kimse Kürdistan'ın sömürge olup olmadığını artık tartışmıyor. Böylesi anlamsız tartışmalar geride kaldı."

İşçinin Sesi'nin "bugün ana sorun sömürge sorundur" dediğini de hiç sıkılmadan ileri süren (hem de tırnak içinde, *alıntı* olarak) *Savaş Yolu* şöyle sürdürüyor yazdıklarını:

"Bugün Kürdistan'daki ana sorunun ne olduğunu öğrenmek istiyorlarsa biz söyleyelim. Bugün Kürdistan'da ana sorun ortak savaşım sorundur. Kürdistan sömürge olsa da olmasa da bu durum iki halkın ortak savaşımına engel değildir. Hangi milliyetten olursa olsun, tüm işçilerin tek bir örgütte, Türkiye işçi sınıfının öncüsü TKP'de birleşmesine engel değildir. Lenin'in yapıtlarını 'min-cıklamayı' marifet sayan bu gurupçuğun, bu konuda Lenin'e *başvuramaması*, onu kendine *kalkan edememesi de oldukça anlamlıdır*."

Kürdistan'ın sömürge olup olmasın ortak savaşımına, proleterlerin örgütsel birliğine engel değildir diyor Savaş Yolu. Doğru, ama bız bunun tersini mi söylüyoruz? Tabii ki engel değildir. Sizin burjuva ulusçusu sosyal şoven tutumunuzdur engel olan. Siz, aynen ayrılma hakkı uğruna savaşmaktan yan çizdiğiniz gibi, sömürgeciliğe karşı savaştan da yan çiziyorsunuz. Aynen, ayrılma hakkını yadsıdığınız gibi, sömürgeciliği de yadsı-

yorsunuz. Hem de korkakça yapıyorsunuz bunu. Açıkça, Kürdistan sömürge değildir demek varken, *bu konu artık tartışılmıyor, olsa da olmasa da farketmez* diyerek işin içinden sıyrılmaya çalışmak ne anlama gelir? Lenin'e başvurmadığımızı söylerken de yine aynı ürkeklik sürüyor. Bunun "oldukça anlamlı" olduğu söyleniyor. Neden "oldukça"?

Oportünistlerin, sömürgecilik konusunda Lenin'e başvurup vurmadığımızı konusundaki merakını yakında gidereceğiz. Ancak burada şu kadarını söyleyelim. Lenin, iç-sömürgecilik terimini *Rusya'da Kapitalizmin Gelişmesi* yapıtında kullanmıştır. Şöyle diyor Lenin:

"Ve böylece Rusya'da nüfusun tarımdan uzaklaşması, kentlerin, banliyölerin, fabrika ve ticaret ve sanayi köylerinin, kasabalarının büyümesinde (iç sömürgeciliğin kısmen gözlerden sakladığı bir büyüme) ve de tarım dışı göçlerde ifadesini buldu." (Lenin, *Toplu Yapıtlar*, İng. basım, c.3, s.581) (abç)

Ana sorunun sömürge sorunu olduğunu söylediğimiz konusuna gelince, biz şöyle diyoruz: Türkiye Kürdistanı Türkiye'nin iç sömürgeci-dir. Bunu açıkça belirtmek bugün özellikle önem kazanmıştır. Burjuva ulusçuları ve burjuva ulusçuluğunun zehirine bulaşmış olanlar, bu gerçeği yadıyarak yıllar yılı Türkiye Kürdistanı'nda uygulanagelen bu çok yönlü hegemonyayı, kanlı sömürgeci siyaseti gözlerden saklamaya çalışıyorlar.

Türkiye Kürdistanı'nın iç sömürge olduğunu yadsıyanların, siyasal düzeyde de Kürt ulusunun savaşımını bir eşit haklar savaşımına indirgemeleri rastlantı değildir. Bugün nüfusu on milyona yaklaşan Kürt ulusu, Türkiye sınırları içinde *ezilen* bir ulus olarak yaşıyor. Türkiye egemen ulus Türk ulusudur. Kürt ulusu, en başta kendi yazgısını çizmek, kendi devletini kurmak hakkı olmak üzere, her türlü ulusal haklarından yoksun bırakılmıştır.

Kürt ulusu üzerindeki bu baskı yalnızca siyasal değildir. Bu baskının altında şiddetli ve sistematik olarak yürütülen bir ekonomik sömürü yatıyor. Kürdistan'da üretim güçlerinin gelişmesine sekte vuran bu sömür, Kürdistan'ın bugünkü geriliğinin ana nedenidir.

İşçinin Sesi'nin 109-110. sayısında şöyle yazmıştı: "... 'Kürt sorunu' bir iç sömürge ve *ezilen ulus* sorundur." *İşçinin Sesi*' bu konudaki değerlendirmesi ortadayken, *Savaş Yolu*'nun söylenenleri çarpıtmaya yeltenmesi yalnızca onun çaresizliğini gösterir. Ne var ki bu çarpıtma ile, oportünizmi saklayamıyorlar. *Savaş Yolu* ve yol arkadaşları, bir yandan sömürgeciliği ve ayrılma hakkını yadsırken, öte yandan "birlik", "birlik" diye bastırıyorlar. Bunun liberal burjuvazinin tavrından hiçbir farkı yoktur.

Son birkaç nokta

Savaş Yolu'nun demagojileri bitmiyor. Örneğin, *Politika* gazetesini, *Savaş Yolu*'nu bulunduranlar tutuklanıyor da *İşçinin Sesi*'ni "tomarla" bulunduranlar serbest bırakılıyor. Buna kargalar bile güler.

Savaş Yolu ihbarcılık yapmayı da hiç boşlamıyor. Kürdistan'da, nerede, nasıl *İşçinin Sesi* dağıtıldığına ilişkin örnekler veriyor. "Örnekleri çoğaltmak mümkün" diye de eklediğine

göre, mutlaka bu örnekleri el altından çoğaltıyorlardır!

Barzani ile ilgili olarak söylediklerinin mantığını anlamak ise gerçekten zor. *Savaş Yolu*, Barzani şöyle yaptı, Barzani böyle yaptı diye sıraladıktan sonra, dönüp, Barzani bunları yaptı diye *İşçinin Sesi*'ni suçluyor! Çok hoş doğrusu. *Savaş Yolu* şöyle soruyor: "Ey Berzanioglu ... senin 'Kürt komünistleri' olarak ilan ettiklerin bunlar mıdır?"

Bizim Kürt komünistleri diye kimlerden söz ettiğimiz, *TKP Leninciler Konferansı Kararları*'nda şöyle belirtiliyor:

"Konferansımız, TKP oportünist yöneticilerinin geçmişteki ve bugünkü sosyal şovenist tutumları nedeniyle parti dışında kalan Kürt komünistlerini TKP'nin Leninci güçleriyle bütünleşmeye çağırır. Kürt demokratlarının, Kürt ulusunun gerçek kurtuluşu yolunda ilk adım olan ileri demokratik halk devrimini gerçekleştirme yolunda, TKP Leninci güçleriyle yakın bağlaşıklık kurmasının önemini vurgular. Türkiye Kürdistanı'ndaki tüm devrimci demokratik örgütlerle kardeşçe ilişkiler kurmayı Eşgüdüm Komitesi'ne görev olarak verir." (*TKP Leninciler Konferansı*, 2. basım, s.49)

Son olarak bir noktaya daha değinelim. *Savaş Yolu* diyor ki: "Sonra, Barzanioglu mektup yazanın 'Kürt komünisti' olduğunu nereden biliyor acaba? Kanımızca, Barzani milliyetçiliğinin ideologlarından olan ve şu anda onunla aynı yerde yaşayan 'Baba' İsmet Şerif Vanlı'dan almış olduğu bilgilere(!) dayandırıyor."

Savaş Yolu'nun yazarı bu söyledikleriyle baltayı ~~tem~~ taş vurmış. Bir kere, İsmet Şerif Vanlı İngiltere'de değil Lozan'da yaşıyor. İkincisi biz İsmet Şerif Vanlı'yı duymuşuzdur, görmüşlüğümüz yoktur. Üçüncüsü, İsmet Şerif Vanlı'nın İngiltere'de yaşadığına ilişkin bilgiyi, uzunca bir zaman önce oportünistlere biz vermiştik. Fakat sonradan bu bilginin yanlış olduğunu öğrendik. Oportünistler ise bıraktığımız yerde kalmışlar. *Atılım*'da "mektubunu" bastıkları "İngiltere'den bir komünist" de iyi çalışmıyor herhalde. Ona bir soruverselerdi... Dönüp, "aynı yerde yaşayan" diye buna sarılmaları, acizliklerini gösteriyor.

Menşevikler, yeni çıkarmaya başladıkları *Çağ* dergisinde de aynı zavallı masala sarılmışlar. Hem de daha zenginleştirerek! Ama yalancının mumu yatsıya kadar yanar. Bu yöntemlerle bataklığın daha dibinden başka yere varamazlar.

Savaş Yolu'ndaki yazı, demagojileriyle, çarpıtmalarıyla, menşeviklerin burjuva ulusçusu, sosyal şoven yüzünü sergiliyor. Kürt ulusunun ayrılma hakkını birkez daha yadıyor ve *İşçinin Sesi*'nin bütün söylediklerini doğruluyor. Oportünistlerin, ulusal sorunda da nasıl bir çıkmazda olduğu açıktır.

Sözü TKP Leninci Konferansı'nın, Kürt Ulusal Hareketi Üstüne Kararı'ndan bir alıntıyla bağlayalım:

"Türkiye'de bugün Kürt ulusal hareketiyle proletaryanın öncülük ettiği sosyalizme açılan ileri demokratik halk devrimi savaşımını tek bir yumruk olarak birleştirmeliyiz. Bunu başarabilmenin yolu, Türk komünistler için oportünizme ve şovenizme karşı hamsız, ödünsüz savaşmaktan, Kürt halkının güvenini kazanmaktan geçer."